

Korpa Tamás

Feleségemnek

hosszan bámultam az egyik Veronika-ikont a Vatikánban,
 a huzattól meggörbült függönyök között.
 keleties vonásait, majdhogynem örmény arcélét, szinte kidoboló
 halántékát, bordón szétnyíló, finom ajkait, mire rájöttem, hogy a korhú
 díszletek közül te nézel rám, csakis te lehetsz azokkal a vibráló, borostyánkőbarna
 szemeiddel.
 monogramos kendődön egy férfi arcának lenyomatát mutattad felém.
 meglepődtem az érett mandulavágásokon, a töviskoszorú tökéletes
 ornamentikáján, a vérpettyek stilizált táncain.
 a közelgő zárórától tartva Mantegna egyik korai angyalához léptem tovább,
 miközben visszaneztem rád az apadó fényben.
 ujjaid hosszú, barna csipeszek, továbbra is a rongyot tartották,
 de mintha roskatag tükörbe pillantottam volna be: a kavargó vonások
 az én arcommá álltak össze. dermedten vizslattam magam az
 erélyes festésű textilen, bár szemeim alig pislákolnak.
 kérdően bámultam rád. egy szót se szóltál.
 pirkadó mosolyod bevilágította a termet.
 s kendőből elkezdett kirajzani minden, ami volt, van és lesz.

